

βαρετά και τρίζουν σαν τὰ κάρα, που κουβαλούνε πέτρες τὸν κατήφορο :

Αὐτοὶ ὁμιλοῦν πολὺ γιὰ 'Αρετὴ καὶ 'Αξία. Καὶ ἐνομάζουν 'Αρετὴ—τὸ χαλινάρι τους !

Εἶνε κι' ἄλλοι ποὺ μοιάζουνε με κρεμαστὰ ρωλόγια, ποὺ τᾶχουν κορδισμένα καὶ κἀνουνε Τις—Τὰς, καὶ θέλουν τὸ Τις—Τὰς τους, νὰ τ' ὀνομά-
ζεις 'Αρετὴν.

'Αλήθεια, αὐτοὶ μὲ διασκεδάζουν, κι' ὅπου βρίσκω τέτοια ρωλόγια τὰ κορδίζω μὲ τὴν εἰρωνεία μου.

Εἶνε κι' ἄλλοι περήφανοι γιὰ τὴν φούχτα τῆς δικαιοσύνης τους, καὶ βλαστημοῦν τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τινιγῇ μέσα στὴν ἀδικία τους ὁ κόσμος ὅλος.

"Αχ, τί συχαμερὰ ποὺ τρέχει ἀπὸ τὸ στόμα τους ἡ λέξη 'Αρετὴ. Καὶ ὅταν λέν «εἶμαι δίκαιος ἀντιλαλεῖ πάντα σὰν νὰ λέν «εἶμαι ἐκδικητικός» (*).

Μὲ τὴν 'Αρετὴ τους θέλουν νὰ βγάλουν τὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τους, καὶ ὑφόνονται μόνο γιὰ νὰ ταπεινώσουν τοὺς ἄλλους.

Εἶνε καὶ πάλιν ἄλλοι, ποὺ μέσ' στὸ βάλτο κἀβουνται καὶ λέν ποὺ μέσ' ἀπὸ τὸν καλαμιῶνα—'Αρετὴ—θὰ πῇ νὰ κἀθεσαι φρόνιμα στὸ βάλτο.

Δὲν θαγκοῦμε κανένα, καὶ τᾶμε μακρὰ ἀπὸ κείνον ποὺ θέλει νὰ θαγκάσῃ. Καὶ σὲ κάθε πρᾶγμα ἔχουμε τὴ γνῶμη, ποὺ μᾶς δίνουν οἱ ἄλλοι.

Εἶνε καὶ πάλιν ἄλλοι, ποὺ τοὺς ἄρτεται νὰ γεννοῦν καὶ σκέπτονται : 'Η ἀρετὴ εἶν' ἓνα εἶδος γέννας.

Τὰ γόνάτ' αὐτοὺς πάντα προσκυνοῦν καὶ τὰ χέρια τους εἶνε ὅμοιοι τῆς 'Αρετῆς, μὰ ἡ καρδιά τους δὲ ξέρει τίποτ' ἀπ' αὐτά.

Εἶνε καὶ πάλιν ἄλλοι ποὺ τὸ νομίζουν ἀρετὴ, νὰ λέν : «'Αρετὴ εἶνε ἀνάγκη», γιὰτὶ κατὰ βέβαιον μονάχα πιστεύουν πῶς καὶ ἡ ἀστυνομία εἶνε ἀνάγκη.

Καὶ κάποιος ποὺ δὲ εἶνε ὑψηλὸς στὸν ἄνθρωπον δὲν ἔμπορεῖ νὰ δῇ, ὀνομάζει ἀρετὴν βλέποντας ἀπὸ κοντὰ τὴ μικροπρέπειά του, κ' ἔτσι ὀνομάζει ἀρετὴ τὸ βάσκανό του μάτι.

Καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱλοι σχεδὸν νομίζουν, πῶς παίρνουν μέρος στὴν ἀρετὴ καὶ τόλιγότερο κἀθένης θέλει νᾶνε γνώστης τοῦ «Καλοῦ» καὶ τοῦ «Κακοῦ».

Μὰ ὁ Ζαχατούστρας δὲν ἤθελε γι' αὐτὸ σὲ ὅλους

(*) 'Ο συγγραφεὺς παίζει με τὰς λέξεις : «ich bin gerecht» καὶ «ich bin gerecht»

τούτους τοὺς τρελλοὺς καὶ ψεύτες γιὰ νὰ λήθῃ : «τί ξέρετε σεῖς ἀπὸ ἀρετὴ ! Τί μπορούσατε σεῖς νὰ ξέρετε ἀπὸ ἀρετὴ !»—

Μὰ ἤρτε νὰ λήθῃ, πῶς εσεῖς φίλοι μου, εἰσθε κουρασμένοι ἀπὸ τῆς παληῆς ὁμιλίας, ποὺ μάθατε ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς κι' ἀπὸ τοὺς ψεύτες :

Κουρασθήκατε ἀπὸ τῆς λέξης : «Μισθοί» «'Ανταμοιβή» «Τιμωρία» «'Εκδίκηση μέσ' στὴ Δικαιοσύνη». Κουρασθήκατε νὰ λέτε : πῶς μὴ πράξη εἶνε καλὴ γιὰτὶ λείπει ἀπὸ μέσα ὁ ἑαυτός της.

"Αχ, φίλοι ! ὁ ἑαυτός σας πρέπει νᾶνε μέσα στὴ πράξη, ὥσταν ἡ μάνα στὸ παιδί : Αὐτὰ νᾶνε τὰ λόγια σας γιὰ τὴν ἀρετὴ !

'Αλήθεια λόγια ἑκατὸ ἔχω ἀπὸ σᾶς παρμένα κι' ἀπὸ τὴν ἀρετὴ σας τὰ πιὸ ἀγαπημένα της παιγνίδια, καὶ τόρα μοῦ θυμῶνετε, ὅπως παιδιὰ θυμῶνουν.

Στὸ περιγιάλι παίζανε, — μὰ νὰ γοργο τὸ κῶμα καὶ παίρνει τὰ παιγνίδια τους μέσ' στὸ γιγαστὸν τὰ βάζει : καὶ τόρα κλαῖν.

"Ὅμως τὸ ἴδιο κῶμα θὰ τοὺς φέρῃ κινουρία παιγνίδια καὶ λίλλες ὠρηόπλουμες μπροστὰ τους θὰ πετάξῃ !

"Ἔτσι θὰ παρηγορηθοῦν, καὶ σὰν ἐκεῖνα, πρέπει καὶ σεῖς φίλοι μου, νᾶχετε παρηγόρητες καὶ λίλλες ὠρηόπλουμες κινουρίες !

Τὰδε λέγει Ζαχατούστρας.

(ἐκκολουθεῖ)

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

„Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠ' ΟΛΑΙΣ“

Τὴν περασμένην ἐβδομάδα ἡ «Νέα Σκηνή» μᾶς ἔδωκε καὶ ἄλλο νέο ἔργο. Τὴν κωμωδία τῶν Γάλλων συγγραφέων Bilhand καὶ Hennequin : «'Η τελευταία ἀπ' ὅλαις».

Ὁ Paul-Charl-Bilhand ἐγεννήθη τὴν 31 Δεκεμβρίου 1854 ἐν Alliechamps. Τὰ πρῶτά του ἔργα εἶνε κᾶτι μονόλογοι : 'Ο ἐλαφρὸς. — 'Επικλῆσις λόγος στὴ πεθερά μου. — 'Ο πρῶτος ἔρωτας κλπ.

Στὰ 1881 δημοσίεψε συλλογὴν τείλων : 'Ανθρωποι ποὺ γελοῦν. Τὸν αὐτὸ χρόνον ἐπαίχθηκε στὸ «Gymnase» τῶν Παρισίων ἡ μονόπρακτος κωμωδία του «Τὸ πρῶτο μάλλωμα». Στὴν 21 τοῦ Μάη 1882 ἐπαίχθηκε στὸ «'Αθηναιον» τῶν Παρισίων μὴ ἄλλη μονόπρακτος κωμωδία ποὺ ἔγραψε μαζὶ μετὰ τὸν Erhardt «'Η ἐλπίδες». Μετὰ τὸν Hennequin καὶ τὸν Barré ἔχει γράψῃ καὶ ἓνα ὄργανον τρίπρακτον «Ὁ Παράδεισος» καὶ πολλὰς ἄλλας κωμωδίας γιὰ σαλόνι.

Ἐχει γράψῃ καὶ τὴν «Κεράτεια» ὁπερέττα σὲ μὴ πράξη.—«Τὸν γάμο ἀπὸ κοντὰ».—«Τὴν Τοτὸ» καὶ τὴν «Μαντάμ Ρόζ» ὁπερέττες. Ὁ Bilhand εἶνε καὶ μέλος

τῆς Διευθύνσεως τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Ὁ Charles-Maurice-Hennequin ἐγεννήθη ἐν Liege τοῦ Βελγίου (10 Δεβρίου 1863).

Ἐπαίχθηκαν στὴν ἀρχὴ μερικὰ ἔργα του μετὰ τὸ ψευδώνυμον «Maurice-Delrum» καὶ μετὰ τὸ ἰληθινόν του ὄνομα ἐπαίχθηκαν τὰ ἄλλα πολλά, γνωστότερα τῶν ὁποίων εἶνε ἡ κωμωδία «Πολλὴ ἀρετὴ» σὲ τρεῖς πράξεις γραμμένη μετὰ τὴν συνεργασίαν τοῦ ἑννεκέν. Ἐπαίχθηκε 27 Γενναρίου 1886 στὸ Θέατρο Παλαί-Ρουαγιάλ. — «Ὁ φύλακας τῆς γυναίκας μου», κωμωδία σὲ 3 πράξεις, ἐπαίχθηκε τὴν 20 Ἀπριλίου 1888 στὸ Θέατρο τῶν Βρυξελλῶν Vaudeville. Μαζὶ μετὰ τὸν Valabrégue, τὸν γνωστὸ Γάλλο συγγραφεὴ τῆς κωμωδίας ποὺ παίζεται ἀπὸ τὴν «Νέα Σκηνή» «Τὸ Βουλευτικόν», ἔχει γράψῃ καὶ μὴ κωμωδία σὲ πέντε πράξεις μετὰ τὸν τίτλον : «Τὸ βραδεῖο τοῦ Montyon», (ὁ Montyon ἔχει ἰδρύσει ποιητικὰ καὶ φιλοφρονέουσας διαγωνισμούς), ποὺ ἐπαίχθηκε μετὰ ἐπιτυχίαν στὸ Παλαί-Ρουαγιάλ (1890).

Στὰ 1895 ἔδωκε δύο ἔργα. 1) «Τὸν Παράδεισον» ποὺ εἶδαμε παρὰ πένου, καὶ 2) «Τὸν ἀναπληρωτὴ».

Εἶνε δὲ ὁ Hennequin καὶ Officier τῆς 'Ακαδημίας.

Τὰ ἔργα του χαρακτηρίζονται γιὰ τὴν λεπτότητα τοῦ ὅρου καὶ τὴν δύναμιν τῆς πρᾶξις : «'Η τελευταία ἀπ' ὅλαις» εἶνε νεώτερον ἔργο ποὺ ἐπαίχθηκε μετὰ πολὺ ἐπιτυχίαν καὶ ἴσως ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν ἐκλογὴν τοῦ κ. Χριστομάνου τῆς ἐφετινῆς ἐποχῆς τῶν μεταφράσεων ποὺ μᾶς σερβίρει καθεὶς τὸς «Νέα Σκηνή».

Βάλλεν-Στάιν

„ΕΝΟΨΩΜΙ“

Κι' ὁ Παπαγεωργίου καλὰ, πολὺ καλὰ, ἐπαίξε. Ἐκείνη ὁμῶς ποὺ διακρίθηκε στὸ φουρτουρένιο αὐτὸ δραματάκι τοῦ Τουρκένιερ—τὸ ἀσεβέστατον καὶ ἀηδέστατον μεταφρασμένο—εἶνε ἡ δ. Κίμαρμένη Ξανθήκη.

"ὦ, τὴν εὐμορφὴν, τὴν χαριτωμένην κοπέλλαν πόσο καλὰ καὶ πόσο εὐσυνείδητα μᾶς ἔδειξε ὁλοζώνταναν τὴν ἡρώδα τοῦ μάγου Τουρκένιερ ! Εἶχε στιγμὴς—στὴν 1^η πράξι ἰδίως, ὅταν μαθαίνο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀληθινοῦ πατέρα της τὸ ἀμάρτημα τῆς μάνας της—ποὺ ἦταν ἐξοχή. Εἶχε μεγάλες ! ὑπερῶχας καλλιτεχνικὰς στιγμὴς, ἡ δ. Ξανθήκη.

Τὶς στιγμὴς αὐτὲς τὴν ἐθαυμάσαμε ἀληθινὰ, ἀλλὰ κι' ἀγανακτήσαμε κατὰ τῆς κτηνώδους ρεκλάμας ἡ ὁποία ἀν ἄφηνε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὸ κορίτσι αὐτὸ νὰ κοιτάξῃ τὴν δουλειά του καὶ νὰ τραβήξῃ ἀνενόχλητα τὸν δρόμον του, θὰ μᾶς ἔκανε νὰ χειροκροτήσουμε καὶ σήμερ' ἀκόμη μὴν ἀληθινὴ καλλιτέχνιδα.

Ὁ Θεατῆς

σω τὰ μάγια :

—'Αγαπητὴ μου κόρη—τῆς εἶπα σ. γυνά. ἰλ-
λάζοντας τὴ φωνή μου σ' τὸ λεπτότερον—μὴν παρε-
ξηγήσης τὴ σιωπὴ μου—σμίγεται ἡ καρδιά μου μετὰ
τὴ δική σου, μεθυμένη, θεο-τρελλὰ, ἡ ψυχὴ μου
ὅμως κατεβαίνει σ' τοῦ "Αδὴ τὰ καταχθόνια, βα-
ρεῖα φρεσινωμένη ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, παραδομένη
τ' τοῦ πειρασμοῦ τὴν ἀγκαλιά...

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, δεσπότη μου ! ἀποκρίθηκε
πειραγμένη ἡ γυναίκα μου, ποὺ εὐκολὰ ἀναθε-
δὲν περιμένα τὴν τελευταία τὴ στιγμὴν νὰ θυμηθῇ
τὸν πειρασμὸ καὶ τὴν ἀμαρτίαν... "Αν συλλογίσαι
ἡ ἀγία σου τὸ δεσποτικόν, ἔχω κι' ἐγὼ νὰ συλ-
λογισθῶ ἄνδρα, ποὺ μ' ἔλατρενε, καὶ παιδιὰ ποὺ
ὡς τῶρα μπορούσαν νὰ κοιμηθοῦν ἡσυχα, γιὰτὶ
ἡ μάνα τους εἶχε σ' τὸ κεφάλι τὰ μυαλά της.
"Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐθύσασα μπροστὰ σ' τὴν ἀγάπην μου
γιὰ σένα καὶ σοῦ ἀνοιξά τὴν πόρτα νύχτα, ἰληθινὰ
κακὰ γυναικα, καὶ μ' ἀνοιχτὴν καρδίαν σὲ προσδέ-
χθηκα, γιὰ ν' ἀκούσῃ ἔξαρνα ποὺ μετάνιωσες καὶ
τρέμεις γιὰ τὴν ἀμαρτίαν ! Δὲν με συγχωρᾷς !

Εἶπε καὶ σηκώθηκε ἀγριωπά, ἔτοιμη, λές, νὰ
μοῦ δώσῃ τὰ παπούτσι μου σ' τὸ χέρι. 'Απὸ μέσα
μου ἄλλη ἐπανάστασις ἀγρίων καὶ θέρωνε : κοψί-
ματα γουργουρητά, ἀνακάτωσι μεγάλῃ φρίδῃ,

θαρεῖς, μ' ἐζώνανε, φρίδῃ φωλιάσαν σ' τὴν κοι-
λιά μου καὶ λυσσαμένα πάλευαν. Δὲν εἶχα καιρὸ
νὰ χάνω !

—'Αγάπη μου ! εἶπα τὴ φωνὴ αὐτῆς, προσπα-
θώντας νὰ κλακώσω τὴ φωνή μου σὰν ἐρωτάκις
—ἀγάπη μου, λησμόνησε τὰ λόγια μου τὰ ξεχα-
σμένα, συγχώρεσε τὴν ἀνθρώπιναν ἀδυναμία μου
ἄνθρωπος εἶμαι καὶ δίστασα, γιὰ μὴ στιγμὴ, καὶ
λυποφύχισα σαστισμένος. "Ελα κοντὰ μου, δρόσισε
τὰ χεῖλιά μου μετὰ τὴν ἄρσιν σου, χύσε σ' τὴν καρδιά
μου λίγο βάλσαμο !

Στάθηκε νὰ τὴν τραβήξῃ σ' τὸν καναπέ σιμά
μου, ἀλίγυστη λιγὰκι ἀπὸ τὸ γινάτι. Τὰ μάτια της
ἦσαν ἀκόμα δακρυσμένα καὶ σ' τὰ κοραλλένια χεί-
λια της ἔξανοιγε, μετὰ τὸ ζῆρι, ἓνα χλωμό, ξεψυχι-
μένο, χαμῶγελο. Τὴν ἔσυρα σ' τὸ στῆθος μου. ἡ
φτωχὴ καρδούλα της χτυποῦσε ἀλύπητα, δὲν ξέρω
μὰ τὸ θεὸ, ἂν ἦταν ἀπὸ θυμὸ ἢ ἔρωτα.

—'Αγγελὲ μου—ἐπανάλαβα—δὲν εἶνε τὸ λοι-
πὸν ὄνειρο ; Τὸ ζαχαρένιο τὸ κοράκι σου ἐδέχθηκε
νὰ μωρώτῃ τὸ δικό μου τὸ ἄχαρο, τὸ φλωμισμένο
ἀπὸ τὸ λιβάνι καὶ τὰ νεκροκέρια ; σ' τ' ἀλήθεια,
τάχα, εἶσαι σὺ ὁ παράδεισός μου ;

Ὁ κινουρίας αὐτὸς δεσπότης τῆς καλάρσεως, φαί-
νεται. Τὸ ζαχαρένιο κοράκι ἐγυρε μετὰ χάρι σ' τὴν

ἀγκαλιά μου, σὰν τὸν ἀνθὸν ὅπου λιγὰ ἄμα φυσᾷ τ'
ἀγέρν' τὰ μάτια της ἀστράφτανε, σ' τὰ χεῖλη γλυ-
κοχάραζε αὐγόγυλα τ' Ἀπριλίου... "Ενα φίλιν, δύο
τέσσερα, σὰν ἀηδονάκια κελαϊδίσανε ! Ψηλά τὸ
φεγγάρι κρύφθηκε σ' τὰ σύννεφα ἀπὸ τὴ ζή-
λεια...

—'Αχ ναί ! ἔξω κάθε κρίσις, κάθε στεναγμός !
φώναζα ἐνθουσιασμένος : τάχα. Δόξα καὶ πλοῦτη καὶ
τιμαὶς κι' ἐλπίδες παραδείσου μπρὸς σ' τὴ γλυκεῖά
σου ἀγκαλιά εἶνε καπνὸς καὶ φέγγον. δὸς μου ἀγά-
πη φλογερή, ἀγάπη μαγεμένη. ἀγάπη μεθυ-
σμένη μετὰ τοῦ φιλοῦ τὴν εὐωδίαν... "Αχ ! ὦχ...
δυστυχία μου ! ὦχ ὦχ !... σβύνω... χάνομαι !

—Τί ἔπαθες, δεσπότη μου ; μετὰ τρομάζεις εὐλο-
γημένη, μ' ἀνησυχεῖς... τί ἔπαθες ; πονεῖς ;

Τὸ κακὸ εἶχε φθάσει σ' τὸν κόμπο του. Μιλοῦσα
γι' ἀγάπες καὶ κρῖος ἰδρωτὰς μ' ἔλουζε ἀπὸ τοὺς
πόνους. ἔδιναν φιλή, καὶ χτυποῦσαν τὰ μελίγγια
μου σὰν τὸ ρωλόι καὶ θόλωναν τὰ μάτια μου ! Τὴν
ἄφησα ξάφνου καὶ σφίγγοντας μετὰ τὰ χεῖρα
τὴν κοιλιὰ μου, καὶ σ' τὸν καναπέ κουλουριά-
σθηκα.

—Δὲν μιλεῖς, δεσπότη, τί ἔπαθες ;

—Πεθαίνω, χάνομαι ! γιατρό, γιὰ τὸ θεὸ !